

Ἐνῶ μιλοῦσα, ἔβλεπα πῶς κάτι συλλογιότανε ἡ Μυρρίνα καὶ δὲν ἔβρισκε ἀκόμη λόγια νὰ τὸ πῇ. Μοῦ χάδεψε σιγὰ σιγὰ τὰ μάγουλά μου καὶ στὸ τέλος·

— «Τὸ δαχτυλίδι, ποῦ λές ! Μοῦ φαίνεται ὡς τώρα πῶς χαρὰ μεγάλη, ἀδολὴ χαρὰ δὲ σοῦ προσέ-
νησε ποτέ του, παρὰ σοῦ ἔφερε πάντα κάποιον ἀ-
πογοήτεψη, τὸ λιγώτερο. Καὶ ξέρεις γιατί ; Θαρρῶ
πῶς κατάλαβα. Γιατὶ μᾶς χρησίμεψε γιὰ τοὺς ἄλ-
λους, ποτὲς ὁμῶς γιὰ μᾶς τοὺς δύο. Δῶσε μού το.
Ἐγὼ κατέχω ἕναν τρόπο καινούργιο νὰ τὸ μεταχε-
ριστῶ. Θὰ διῆς τί ὁμορφος, τί γλυκὸς ποῦ θὰ σοῦ
εἶναι ὁ τρόπος μου, ἀφοῦ μάλιστα σιχαθήκαμε τὸν
κόσμο, ἀφοῦ τώρα γυρέδουμε νὰ κουκουλωθοῦμε στὴν
ἀγάπη μας μέσα γιὰ μέσα. Δῶσε μού το. Ἐγὼ ἀ-
πάτη καμιά δὲν ἔχει· ἔχει μόνο ἀγάπη ! »

— «Καὶ τί θὰ κάμης ; ρώτησα ταραγμένος, χω-
ρὶς νὰ μοῦ εἶναι δυνατὸ νὰ προσδιορίσω ἀπὸ ποῦ
μοῦ ἐρχότανε ἡ ταραχή. »

— « Ἀφῆσέ μου ἕνα χρόνον μονάχα τὸ δαχτυλί-
δι στὸ δάχτυλο, μὴ μοῦ ζητήσης ποτέ σου νὰ τὸ
βγάλω, κ' ὅποτε ἀπὸ ἕνα χρόνον θὰ τὸ νοιώσης, τί
ἐφτυχία ποῦ θὰ τοῦ χρωστοῦμε τοῦ δαχτυλιδιοῦ. »

Ἡ φωνὴ της τόσο μαγεφτικὴ, ποῦ τὴν πίστεψα
καὶ τῆς τάφησα, τὸ καταραμένο τὸ δαχτυλίδι. Ἀχ!
δὲν εἶτανε πιά τοῦ Γύγη τὸ δαχτυλίδι, παρὰ τὸ
δαχτυλίδι τοῦ Χάρου. Μῆτε μιὰ χρονιά σωστὴ δὲν
τὴν ἀπόλαψα τὴν ἐτυχία ποῦ μοῦ ἔταξε ἡ Μυρρί-
να, καὶ ποῦ στάθηκε τόντις ἐφτυχία μοναδική, ἐ-
φτυχία ποῦ κανένας δὲ θὰ τὴ γνῶρισε ὅζω ἀπὸ μέ-
να. Θυμήθηκε ἡ Μυρρίνα τὴ βραδεῖά ἐκείνη στὴ
Ῥώμη, ὅπου ἔπαιξε ἀφαντὴ μπροστά μου τὸ βιολί
της. Στοχάστηκε τώρα νὰ γυρίσῃ πάλι τὸ δαχτυ-
λίδι, νὰ τὸ βαστάξῃ ἕνα χρόνον γυρισμένο ἀπὸ μέ-
σα, κ' ἔτσι νὰ μὴν ὑπάρχῃ παρὰ γιὰ μένα, παρὰ
γιὰ τοὺς δύο μας, νὰ μὴν υποψιάζεται κανένας τὴν
ὑπαρξή της, νὰ καταντήσῃ ξένη σὲ ὅλους, νὰ τῆς
καταντήσουνε ὅλοι ξένοι, νὰ μὴ ζῇ γιὰ τὸν κόσμον,
νὰ μὴ ζῇ γιὰ τοὺς ἀθρώπους, νὰ ζῇ γιὰ ἕνα καὶ
σώνει. Ἀφτὸ εἶναι ἴσια ἴσια ποῦ τὴν ἀφάνισε.
Κρυμμένη καθὼς εἶτανε ὡς καὶ στὰ μάτια τὰ δικά
μου, δὲν παρατήρησα πόσο ἀδυνατίζε, πόσο ἔλιωνε
μέρα τὴ μέρα. Ἐννοεῖται. Εἶχε συγκεντρωμένη σ'
ἕνα μόνον τὴν ἐνέργεια ποῦ ὁ καθένας ἀπὸ μᾶς
χρωστᾷ νὰ τὴν ἐξωτερικέψῃ καὶ γιὰ τοὺς ἄλλους.
Λοιπὸν ἡ ἐνέργεια τῆς Μυρρίνας σώθηκε πρὸ γλῆ-
γορα, ἔσθισε πρὸ γλῆγορα ἢ φλόγα, ἐπειδὴ ἀναψε
πρὸ γλῆγορα. Πάτησε ἡ καημένη τὸ νόμον τὸ φυσι-
κό, τὸ νόμον τῆς ἀθρώπινης συζώας. Πάλι μᾶς ἀ-
πάτησε τὸ δαχτυλίδι· ἀπάτησε γύρω μας τὰ συνα-
δέρφια, ποῦ τοὺς ἔκλεφε μὴν ἀδερφή τους· ἀπά-
τησε καὶ τὴ Μυρρίνα τὴν ἴδια, ποῦ δὲν εἶδε πῶς κ'
ἡ ἀγάπη θέλει ξάπλωση καὶ συναθροσιά.

Ξεψύχῃσε κατόπι ἀπὸ δέκα μῆνες. Δὲν ἀντεξε
ἡ καρδιά μου, νὰ τὴ θάψω, νὰ χαλάσῃ κάτω στὸ
χῶμα τὸ ὑγρὸ τέτοια ὁμορφιά σὰν τῆς Μυρρίνας.
Τὴν πῆγα σ' ἕνα ἔρημον νησί τοῦ Μαρμαρᾶ, πάντα
μὲ τὸ δαχτυλίδι γυρισμένο ἀπὸ μέσα. Μὲ τὸ δαχτυ-
λίδι ἀπὸ μέσα γυρισμένο, τὴν ἔβαλα κίσλας ἀπά-
νω ἀψηλά σὲ μιὰ πέτρα, μὲ ξύλα, μὲ κορμόδεντρα,
μὲ ρίζες, μὲ κλαδιὰ καὶ μὲ φτέρες ποῦ φρόντισα

δλὰ νὰ τὰ μαζώξω ἀπατὸς μου. Ὅστερις ἔβαλα φω-
τιά, κ' ἔτσι κάηκε τὸ κορμὶ τὸ χαριτωμένο, ἔτσι
διαλύθηκε ἡ Μυρρίνα στὸν ἀέρα λίγο λίγο, ἀθώρητη
σὰν τὸ θάνατο, σὰν τὸ θάνατο παντοῦθε περεχυμέ-
νη στὴ δημιουργία καὶ ζωντανή.

Δεφτέρα, 25 τοῦ Ἀπριλίου 1909 — 27 τοῦ
Σταβροῦ, τρεῖς, 1910.

ΨΥΧΑΡΗΣ

ΑΝΑΠΟΔΙΕΣ

Μερικὲς λέξεις, ἀπὸ τὴν παραπολὺ συχνὴ καὶ πα-
ραπολὺ ἀνάποδη καὶ ἀστόχαστη μεταχείριση ποῦ τοὺς
γίνεται ἀπὸ τοὺς λογῆς γουριάδες μας, πάνε νὰ χά-
σουν—οἱ περισσότερες μάλιστα καὶ τὴ χάσανε ὁλωσ-
δίολου—τὴ σημασίαν τους. Θάναφέρουμε δύο τρεῖς
σήμερα, ἀφίνοντας τίς ἄλλες γι' ἄλλη φορὰ.

ΕΞΕΛΙΞΗ

Συζητᾷς μ' ἕναν κύριο γιὰ κάτι, λ. χ. γιὰ τὸ
γλωσσικὸ ζήτημα. Χτὲς σοῦ ἀνέβαζε τὸν Ψυχάρη
στὸν ἑβδομο οὐρανὸ· σήμερα σοῦ τὸν καταβαρα-
θρώνει.

Ξαφνιάζεσαι.

— Κύριέ μου—τοῦ λές—εἰς, εἰς τὰ λές αὐτά ;
Χτὲς ὑποστήριζες τὰ ἐναντία....

— Μὰ φίλε μου—σοῦ ἀποκρίνεται ποζάτα —
δὲν εἶμαι ὑποχρεωμένος νὰ πεθάνω μὲ τίς ἴδιες ἰ-
δέες. Ἀπὸ μέρα σὲ μέρα ἐξελίσσομαι. Χτὲς εἶμουν
Ψυχαριστὴς, σήμερα ἀντιψυχαριστὴς. Φυσικὸς νό-
μος, βλέπεις, ἡ ἐξέλιξις....

Φυσικὸς νόμος ! Κανεὶς δὲν τὸ ἀρνιέται. Μὰ
γιὰ μᾶς, τοὺς Ρωμιούς, φυσικὸς νόμος ποῦ σκεπά-
ζει πολλὰς φορὰς καὶ δικαιολογεῖ τὴν ἐπιπολαιότητα
καὶ τὴν ἔλλειψη χαρακτήρα.

ΑΙΣΘΗΤΙΚΗ

« Ὑπάρχει αἰσθητικὴ ἀλήθεια ; » ρωτᾷε κάπου
κάποιος ἀστεῖος κύριος.

Γιὰ λόγου σου ὑπάρχει, τοῦ ἀπαντοῦμε. Καὶ
γιὰ λόγου σου *αἰσθητικὴ ἀλήθεια* εἶναι νάραδειά-
ξεις ἀπανωτὲς βερνικωμένες ἀνοησίες, ποζαίροντας
πὼς τάχα κανεὶς *ὕψηλὴ κριτικὴ* — δηλ. Κριτικὴ
ἀπὸ τρίποδος ἢ ἀπὸ τετράποδος.

Ἀκοὺς συχνά :

— Ἡ αἰσθητικὴ μου δὲν τὸ δέχεται τοῦτο. Ἡ
αἰσθητικὴ μου τὸ ἀποκρούει ἐκεῖνο. Ἡ αἰσθητικὴ
μου ἔτσι μοῦ τὰ παρουσιάζει τὰ πράγματα....

Κι ὅταν ἡ αἰσθητικὴ *μου* δέχεται νὰ βᾶς πλάι
πλάι τὸ «τῆς σκέψης καὶ τῆς δράσεως» παύει πιά
νᾶναι *αἰσθητικὴ* καὶ γίνεται *ἀναισθητικὴ*.

Καὶ τὸ χαμογέλιο σβύσει
Στὸ γλυκόγελο τῆς στόμα.

Δόσσε τῆς τοῦ χωρισμοῦ
Τὸ στερνὸ ψιλὶ
Καὶ στὰ μάτια καὶ στὸ στόμα
Καὶ στὰ σπλαχνικά τὰ χέρια,
Νὰ σὰς δώσει τὴν εὐκὴ τῆς,
Μόνῃ σας παρηγοριά.

Τ' ἄρχισα καὶ τὸ γύρισα, μὰ καὶ δὲν τ' ἀποσώνω
Τὸ πικρομοιρολόγι σου, ἀφέντρα μο, κυρά μου,
Ἀτέλειωτο κι ἀπόσπαστο παντοτεινὰ νὰ μένει,
Ὅπως θὰ μένει ἀτέλειωτη μέσ στην πικρὴ καρδιά μας
Τοῦ χωρισμοῦ σου ἡ θύμιση, τῆς θύμισής σου ἡ πίκρα.

ΛΑΜΠΗΣ ΜΟΣΚΟΣ

Ο ΑΗΤΟΣ

ΤΟΥ ΠΑΛΑΜΑ

Κάτω σ' δολάνθιστο βουνὸ στ' ἀπόβαθα τοῦ λόγγου.
Σύρθη τὸ φεῖδι ἀπλώνοντας στὸν ἥλιο τὸ κορμί του.
Τριγύρω τοῦ μεσημεριοῦ τὸ λδόκαμα ἀπλώνονταν
Τὴν ἄχνα βαριανάσαιναν οἱ λαγκαδιές κι οἱ λόγγοι
Κι ἀργὴ ἡ πλάση ἀσάλευτη στη σιγαλιά ἐκοιμόνταν...
Μὰ ξάφνου στὰ περὺψηλα στὸ γαλανὸ τοῦ ἀπείρου,
Μ' ὀρμὴ ἀκράτητη ὁ αἰτὸς πετὰ ὁ ὑποβάτης,
Κ' εἶχε τῆς πάλης τὴν ὀρμὴ, κι ἄστραφτε ἡ λαχτάρα
Στὸ βλέμμα του τ' ἀγέρωχο. Κι ἀφτός, τῆς νίκης κρύατης,
Περήφανος ἀγνάντεβε κάτω τῇ γίς τῇ σκλάβᾳ.
Τὸ φεῖδι ἐταράχτηκε σὰν ἐννοίωσε τὸν ἴσκιον,
Ποῦ ἀπλωνε ἀπάνω του τ' ἄγριο πουλὶ πετώντας,
Στρέφει τὸ μάτι ἐκεῖ ψηλά, κι ἀναγελώντας λέγει :
— «Τρελλό ! ἀνόητο πουλί, ἀνήξερο, ποῦ ὀρμώντας
Τῇ γλυκειᾷ γίς μας παρατᾷς κι ὅλο ἐκεῖ γυρᾷς
Τ' ἀνώφελα καὶ τ' ἀπιαστα στὸ κούφιο τοῦ αἰθέρα.
Τῇ γαληνιά δὲν ἐννοίωσες καὶ τὴν ἀταραξία,
Κι ὅλο μὲ πόθο καὶ μ' ὀρμὴ τραβᾷς ψηλά καὶ δέρνεις
Στ' ἀπειρα πλάτια τοῦρανοῦ μ' ἀντάρα τὰ φτερά σου !
Γιὰ μιὰ στιγμὴ δὲ σ' ἄγγιξε στῆς ζήτησ τῇ φουρτούνα
Ὁ πόθος τῆς ἀκινήσιας, καὶ ἡ ἡδονὴ τοῦ ὕπνου,
Σὲ θάμπωσαν σὲ τύφλωσαν τὰ ὕδεια τοῦ ἀπείρου
Κι ὅλο τὸ πλάνημα ποθεῖς στὰ ὕψη, ὦ, γελοῖο !
Κι ἄκουσε ἀτάραχος ὁ αἰτὸς. Μονάχα ἡ θωριά του
Πῆρε μιὰν ὄψη θεϊκή. Κι ἀπ' τὸ γαλάζιο κάμπο,
Γέλασε, γέλιο συμπονιᾶς, καὶ καταφρόνιας γέλιο,
Γιὰ τὴν ψευτιά τοῦ ἀνίδεου, τὸ σκόψιμο τοῦ σκλάβου.
Κι ἀνάβει ὀργὴ ἀδύναμη τὸ φεῖδι, ποῦ ψηλώνει
Κι ὀρμᾷ, τὸν περιγελαστή νὰ καταπιεῖ ποδιώντας.
Μὰ δὲν τὸν φτάνει, κειὸς ψηλὰ ἀλύγιτος στεκόνταν.
Κ' ἔχυσε, πέφτοντας ξανά μέσ' τὸ βαθὺ τὸ λόγγο,
Ἀνάμεσα ἀπ' τὰ δόντια του τ' ὀλόπιτρο φαρμάκι,
Τὸ ὄπλο τῆς ἀνημπορίας τοῦ δόλιου καὶ τοῦ σκλάβου...
Μὰ τὸ πουλὶ το ἀτρόμητο ποῦ ἀπ' τὰ ὕψη ἐθώρει
Ἀνέγγιχτο τὰ δυνατὰ ἀπλώνοντας φτερά του
Ἐτραβῆξε περήφανο στὰ βάθεια τοῦ Ἀπείρου.

Βατοῦμ

ΣΤΑΒΡΟΣ ΚΑΝΟΝΙΑΔΗΣ

Ο "ΝΟΥΜΑΣ",

ΒΓΑΙΝΕΙ ΚΑΘΕ ΚΕΡΙΑΚΗ
Διευθυντής: Δ. Π. ΤΑΓΚΟΠΟΥΛΟΣ

ΓΡΑΦΕΙΑ: ΔΡΟΜΟΣ ΟΙΚΟΝΟΜΟΥ, ἀρ. 4, ΑΘΗΝΑ

Συντρομὴ χρονιάτικη: Γιὰ τὴν Ἑλλάδα καὶ τὴν
Κρήτη δρ. 10. Γιὰ τὸ ἐξωτερικὸ φρ. χρ. 12 '₂.—Γιὰ
τὶς ἐπαρχίες δεχόμεστε καὶ τρίμηνες συντρομές (3 δρ.
τὴν τρίμηνιά).—Κανένας δὲ γράφεται συντρομητὴς ἂν δὲν
προπλερώσει τὴ συντρομὴ του.

20 λεπτὰ τὸ φύλλο. -- Τὰ περασμένα φύλλα ποὺ
λιούνται στὸ γραφεῖο μας διπλὴ τιμὴ.

Βρίσκεται στὴν Ἀθήνα σ' ὅλα τὰ κιόσκια, καὶ στὶς ἐπαρ-
χίες σ' ὅλα τὰ Πραχτορεῖα τῶν Ἐφημερίδων.

ΠΑΡΑΓΡΑΦΑΚΙΑ

Ο ΠΡΟΦΗΤΗΣ — ΤΙ ΔΕΝ ΕΠΡΕΠΕ ΝΑ ΚΑΝΕΙ —
ΠΕΡΙΣΤΕΡΙΑ ΚΑΙ ΚΟΡΑΚΑΣ — ΟΙ ΣΟΥΠΙΕΣ
— ΔΑ Ι-ΚΗ ΤΡΑΠΕΖΑ — ΤΟ ΝΕΟ ΚΟΜΜΑ.

ΟΧΙ προφήτης. "Ένας κοινὸς ἀθροπάκος εἶτανε,
μὰ εἶχε τὸ χάρισμα τὸ μεγάλο νὰ ξέρει κατὰβαθα τὴν
Ἀθήνα καὶ τοὺς Ἀθηναίους. Καὶ προφήτεψε. Καὶ ἡ
προφητεία του βγήκε ἀληθινή.

"Όταν ὁ Βενιζέλος ἦρθε ἀπὸ τὴν Κρήτη, τὶς παρα-
μονὲς ποὺ εἶτανε νὰ γίνεῖ πρωθυπουργός, καὶ γύριζε
μὲ τὸν Πάπῃ Ἀμαξάδα καὶ συγχρονῆται γράφει τοῦ
«Χρόνου», ὁ ἀθροπάκος αὐτὸς χαμογελοῦσε καὶ μουρ-
μούριζε:

— Δὲ θὰ περάσει πολὺς καιρὸς κι ὁ Βενιζέλος θὰν
τῇ νιώσει ὀδυνηρὰ αὐτὴ τὴ λυκοφιλία καὶ θὰ τὴν πλε-
ρώσει ἀκριβὰ.

Καὶ τότε καὶ τοῦ Γρανίτσα :

— "Επειδὴ δὲ βλέπω τὸ Βενιζέλο καὶ τονὲ βλέπεις
ἐσὺ, πές του ἀπομέρος μου τὸ καὶ τὸ καὶ νὰ θυμηθεῖ
μὰ μέρα τὰ λόγια μου !

"Ο Γρανίτσας τὰ θάρρεψε ὑπερβολικὰ δὲ αὐτὰ τό-
τε, μὰ σήμερα τὰ βρίσκει....φυσικά.

"Έτσι θὰ γινόνταν. Μὰ μποροῦσε νὰ μὴ γίνεῖ κ'
ἔτσι.

*

ΚΑΙ δὲ θὰ γινόνταν ἔτσι, ἂν ὁ Βενιζέλος εἶχε τὸ εὐ-
τύχημα νὰ πέσει σὲ χέρια καλὰ, νὰ βρεῖ δηλ. ἓνα δυὸ φί-
λους ἀφοσιωμένους ποὺ νὰ ξέρουν τὰ πρόσωπα καὶ τὰ
πράγματα καὶ νὰν-τάνοῖζονε τὰ μάτια.

Ἀπὸ πόσα δὲ θὰ γλύτωνε ὁ ἄμοιρος ! Πρῶτα πρῶτα
δὲ θάκανε τὸν κ. Στράτο πρόεδρο τῆς Βουλῆς—τὸ πρῶτο
καὶ τὸ μεγαλύτερό του λάθος. Ἐπειτα θάκλεινε μὲ κανένα
Ἐπουργεῖο τὸ ἀπύλωτο στόμα τοῦ κ. Πάπ. Τί διάολο !
Ἄφου ἔγινε Ἐπουργός ὁ κ. Ἀλεξαντρέης, μποροῦσε καὶ
παραμποροῦσε νὰ γίνεῖ Ἐπουργός κι ὁ Ψευτοφαιανὸς
καλαμποκριστής. Θάχριζε βουλευτὴ καὶ τὸ Χαιρόπουλο τοῦ
«Χρόνου». Θὰ πετοῦσε καὶ σ' ἓνα δυὸ ἀκόμα Ἀθηναίους
δημοσιογράφους κανένα κοκκαλάκι τοῦ Προϋπολογισμοῦ